

LU LINA: Zpráva o stavu republiky

- CZ24 News | 28. prosince 2021

ČESKO: Blíží se konec roku, čas bilancování, čas novoročních poselství. To moje bude o tom, kam jsme v rozmezí let 1989 až 2021 došli.

Nejdříve rekapitulace výchozí situace, tedy konce 80. let minulého století. Měli jsme tou dobou za sebou 40 let budování socialismu a lidové demokracie, což byl honosný název pro levicový totalitní režim.

Tohle jsme měli

Jeho hlavními identifikačními znaky byla vláda jedné strany, respektive jedné ideologie, ideologická, politická a ekonomická podřízenost cizí mocnosti, nízká míra osobní svobody jednotlivce, vysoká závislost občana na státu, snaha vlády ovládat všechny aspekty jeho života a rozvinuté sociální inženýrství. A samozřejmě nepřítel – vnější i vnitřní – který vždy za všechno mohl.

Druhotných rozpoznávacích znaků pak byla celá řada, namátkou: komunismus silně připomínal náboženství – od neomylnosti až po posvátná dogmata, svaté, upalování kacířů a absolutně neochvějnou víru věřících bez ohledu na fakta, naprostá absence jakékoliv svobodné diskuse, často fatální následky veřejného vyjádření nesprávného názoru, individualismus jako patologická úchylna a v čase konstantní nesmírně depresivní pocit, že nám vládnou úplní imbecilové.

V roce 1989 se tento typ režimu zhroutil díky překročení kritické hranice prohnitosti vlastní vahou napříč Evropou a nastoupil jiný. Západní liberální demokracie. A všechno, co reprezentovalo ten minulý, bylo zavrženo jako špatné.

Vzhlíželi jsme k ní jako ke svatému obrázku. Roky nám byla nesplnitelným snem, zdrojem závisti a vzorem svobodné společnosti, kde stát občana nebuzeruje, do ničeho se zbytečně nesere a dává lidem maximální možnou volnost. Ve všem.

Milovali jsme Ameriku a Západ a všechno co odtud přišlo jsme přijímali s bezbřehým a absolutně nekritickým nadšením.

Nu, od okamžiku, kdy sem vtrhla „demokracie a svoboda,“ uplynulo 32 let. A vzhledem k tomu, co se v poslední době děje, mám pocit, že bych to, co se během té doby stalo, měl právě teď tak nějak krátce sečíst a podtrhnout výsledek.

A tohle máme

Začít bych měl asi konstatováním, že jablko poznání svobody a demokracie, které se k nám po roce 1989 dokutálelo ze Západu, už bylo uvnitř červivé. Západní neomarxisté už tou dobou dokončili dlouhý pochod institucemi a ovládali společnost. Řečeno s naším nejoslavovanějším machiavelistou Masarykem „svět šel doleva.“ Už zase. A tentokrát to soudruzi, poučení minulými krizovými vývoji, provedli mnohem sofistikovaněji a mnohem festovněji.

Jinými slovy, sotva jsme jedny bolševiky pracně vyhodili dveřma, jiný nám sem vlezli oknem. Neříkají si sice bolševici a dodnes se zaklínají kapitalismem, svobodou a demokracií, ale v podstatě to byli a jsou bolševici. A začali pochodovat našimi institucemi. Trvalo to, ale teď, na prahu roku 2022, mají už hotovo.

Výsledkem je taková podoba s Husákovým socialismem, že z toho mám depresi. Protože, když se rozhlídnu kolem sebe, co vidím?

Vidím stát, kde už zase reálně vládne jedna strana a jediná ideologie – že se vládnoucí strany jmenují různě a nazývají se demokratickými, je absolutně nepodstatné. Vidím daleko větší ideologickou, politickou a ekonomickou podřízenost země cizí mocnosti, než před rokem 1989. Vidím nízkou a stále se snižující míru osobní svobody jednotlivce a vysokou a stále se zvyšující závislost občana na státu.

Vidím tak rozvinuté sociální inženýrství, že si připadám jako laboratorní myš. Vidím konstantně se zvyšující snahu vlád ovládat všechny aspekty mého života. A skutečně nemohu přehlédnout, že za úplně všechno, co se tady u nás i na Západě sere, může Putin. A jeho vlastní i naši domácí agenti.

Vidím, že politická i společenská struktura Západu připomíná čím dál víc náboženství. Máme neomylné papeže, dogmata o kterých je zakázáno diskutovat, máme svaté a vesele a masivně upalujeme kacíře. Věřící už zase věří fanaticky a bez ohledu na fakta či realitu. Svobodná diskuse, především o ožehavých tématech, je nemožná a veřejné vyjádření nesprávného názoru má často fatální následky.

Vidím, že individualismus a touha jednat dle své vůle je zase nežádoucí úchylka a smutné zjištění, že nám bez ohledu na výsledky voleb konstantně vládou úplní imbecilové, vede k prohlubující se depresi.

„Pandemie“ tomu všemu pak už jen dodala další dimenzi a podstatně zrychlila některé bolševizační procesy. Přičemž to, jakým způsobem se nám přitom „demokracie“ odkopala, je ještě o fous depresivnější.

Díky tomu vidím vládu, jak sere na lidi, zdravý rozum, svobodu, ústavu i zákony. Vidím nemohoucí soudy, které jsou politikům k smíchu, vidím média a novináře překonávající všechny dosavadní rekordy v hloubce ponoru do žumpy manipulace a propagandy.

Depresi dále prohlubuje i velká masa lidí, kteří bez řečí přistoupili na pravidla absurdní pandemické hry. Nechali si bez odporu nasadit obojky i náhubky a píchnout do sebe podezřelý utřejch, jen aby mohli letět do Egypta, jít na hokej nebo do hospody. A přitom klidně přihlížejí, jak těm, co ji hrát nechtějí, tyhle zcela běžná práva pod absurdními záminkami upírají.

Úplně stejně to fungovalo i tehdy. Když jste se necukali, přistoupili na pravidla hry, jakkoliv jste ji i vy považovali za debilní a dívali se stranou, když šikanovali ty, co ji hrát odmítli, měli jste taky klid. Jen se tomu neříkalo zodpovědnost, ale připosranost.

Podtrženo a sečteno, chce se mi zvracet. Z toho, kam jsme došli a z toho, kam směřujeme. A lepší časy v nedohlednu.

Nicméně i přesto Vám všem přeji šťastný nový rok a také abych se v prognóze výskytu lepších časů mýlil.

AUTOR: LU LINA

ZDROJ: nonserviam.cz